

Det har snart gått två månader sedan jag kom till Jerusalem och jag har haft svårt att få tid att sitta ner och skriva. Jag märker att flera olika texter ligger halvfärdiga i datorn.

Genom människor jag träffat har jag på olika sätt kommit i kontakt med vardagen under ockupationen. Det som tyvärr är ständigt återkommande för mig och min grupp i Jerusalem är husrivningar. Hur vi än vrider och vänder så är detta vårt huvudtema här. Vi blev varnade att detta skulle vara en stor del av vårt arbete, men jag förstod nog inte riktigt vad det skulle innebära. Denna vecka har jag bevittnat fyra husrivningar på två dagar, men under dessa dagar missade vi också två eftersom vi inte riktigt visste var de skedde. Detta är mer vanligt än ovanligt.

För palestinier som bor i östra Jerusalem är det näst intill omöjligt att få bygglov. Resultatet blir att man bygger illegalt istället. Familjerna tvingas betala en straffavgift för att de har byggt utan tillstånd. Summan varierar och kan betalas under flera år. Slutresultatet är ofta detsamma: en rivning av byggnaden.

Den första lägenheten som revs under veckan tillhörde Atyah Ahmad Housan Kareen och hans bror i stadsdelen Beit Hanina. I denna lägenhet bodde bröderna med sina respektive fruar och sammanlagt sju barn som alla är under sju år.

När vi kommer fram sitter familjerna tysta och dricker te i trädgården.

- Polisen kom utan förvarning vid niotiden. Vi fick inte ens tid

att ta ut våra tillhörigheter, berättar de och visar på resterna av den raserade lägenheten. Några av de anhöriga som också samlats talar lite engelska, men det är svårt att kommunicera. Det gör hela situationen jobbig och jag känner mig i vägen. Jag ringer vår koordinatör för att få tolkhjälp.

- Vi har tagit lån på 150 000 shekel för att ha råd med lägenheten, berättar en av männen i familjen. Det motsvarar ungefär 300 000 kronor och det lånet måste de förstås fortsätta betala av även nu när lägenheten är riven. Jag och mina kollegor lämnar familjen med en känsla av otillräcklighet. Min kollega konstaterar att det var en vanlig fungerade lägenhet som nu är borta. Istället för att riva hela byggnaden så tar de en lägenhet i taget. Så vem vet - nästa vecka är det kanske föräldrarnas lägenhet på våningen under som skall rivas?

Nästa morgon får vi ett sms med information om att det redan pågår fler rivningar i ett område alldeles nära Olivberget där vi bor. Vi har inte helt lätt att hitta rätt hus eftersom det finns ungefär 14 andra hus med rivningsorder i samma område. Till slut hittar vi rätt, men det är mängder av specialinkallad tungt beväpnad militär och polis runt huset, så jag blir argt bortmotad när jag försöker komma fram och se hur familjen har det.

Vi ser kartonger och möbler bäras ut från bostaden, där vi står uppe på en kulle tillsammans med anhöriga till familjen, journalister och grannar. Familjen själv står och väntar på ett hustak i närheten när gräv- och schaktmaskiner plötsligt kommer åkande ner mot huset.

Det tar tid att riva ett hus. Maskinerna från Volvo jobbar på hårt

när stenar plötsligt börjar vina genom luften. Vi tror att det är ungdomar från området som kastar, men därifrån jag står ser jag inte riktigt. Ganska stressad upptäcker jag att jag står mittemellan stenkastarna, polisen och militären utan att kunna ta mig ut. Folket runt omkring kommer dock med praktiska tips – ”håll dig mot väggen, ta det lugnt.”

Terry, min kollega från Sydafrika, halkar på olja som någon hållt ut och får en stor fläck på sina byxor. Det är inte riktigt läge att vara fåfång – vi fortsätter att fotografera och anteckna vad som händer. Efter en liten stund kommer emellertid en man gående med ett par rena jeans till Terry. Situationen känns surrealistisk och genant. Alla trugar på honom jeansen och ber så mycket om ursäkt: Tanken med oljan var ju att polisen och militären skulle halka – inte Terry. Till slut byter han byxor och alla ber åter så mycket om ursäkt. Jag känner att det är jag som borde be om ursäkt för att jag och min regering dagligen låter familjer, hus och liv bli demolerade i östra Jerusalem.

Orly Noy arbetar för den israeliska organisationen Ir Amin som bara ägnar sig åt staden Jerusalem som kärnan i och nyckel till konflikten i Israel och Palestina. Östra Jerusalem är väldigt tätbefolkat berättar hon.

- När gränserna för staden Jerusalem drogs upp av politiker och militärer efter sexdagarskriget 1967 så bodde det 70 000 människor i den ockuperade östra delen. Nu bor här 270 000. Muren som Israel började bygga 2001 är en bidragande orsak till befolkningsökningen.

- Många som bodde i utkanterna av staden flyttade in mot centrum för att inte riskera att få muren mellan sina hem och exempel-

vis arbetsplatser eller skolor. Noy berättar vidare att det inte finns någon översiktsplan för östra Jerusalem. Det gör det i stort sett omöjligt att söka byggnadslov eftersom ingen officiellt vet vad marken skall användas till. Orly Noy menar att nu när bostadspriserna i östra Jerusalem är högre än i den västra delen av staden, samtidigt som standarden är betydligt lägre, ges palestinier bara tre alternativ för att lösa bostadsfrågan.

- De kan flytta från staden, vilket inte är något alternativ eftersom det är här jobben finns. De kan fortsätta bo trångt, vilket inte är ett alternativ hur länge som helst. Eller de kan bygga illegalt. De flesta, säger Noy, väljer det tredje alternativet och hoppas att det inte blir deras hus som rivs.

